

είχε ετοιμάσει, να να τους περίμενε, για να τὸ ἀνακαλύψουν. Ἄν δὲν τὸ εἶχαν τώρα, ἂν ἐπιζῶν στὴν Τερψιθέα κανένα σπίτι ἀπὸ τοῦθλα κι' ἀπὸ ξύλα, βεβαίως τα πού δὲν θὰ μπορούσε νὰ νῆξῃ στὴν ὀρμὴ ἐκείνου τοῦ ἀνέμου. Ὅσο γιὰ τὰ Καμίνια, καὶ μόνο ἀπὸ τὸν πάταγο τῶν κυμάτων, ἐμάντευαν ὅτι θὰ ἦταν τώρα ἐντελῶς ἀκατοίκητα, γιατί ἡ θάλασσα, ὑπερπηδώντας τὸ νηράκι, θὰ τὰ κτυποῦσε μὲ μανία. Ἀλλὰ ἐδῶ, στὸ Γρανίτινο Πάλατι, μέσα στὸν πελώριο βράχο, ὅπου οὔτε τὸ νερὸ ἔφθανε, οὔτε ὁ ἀέρας, δὲν εἶχαν νὰ φοβηθοῦν τίποτα.

Τῆς ἡμέρας αὐτῆς τοῦ ἀποκλεισμοῦ, οἱ ἄποικοι δὲν εἴμαιν ὀλιγοδύλου ἀργαί. Ξύλα, κομμένα σὲ σανίδες, δὲν εἴλειπαν ἀπὸ τὴν ἀποθήκη τους καὶ σιγά-σιγά συμπλήρωναν τὴν ἐπίπλωσι τοῦ Παλατιοῦ, κατασκευάζοντας τραπέζια καὶ καθίσματα στερεώτατα. Ὁ Πέγκροφ τουλάχιστο κι' ὁ Νάβ ἐκαυχῶντο γι' αὐτὰ καί, ὅσο ἄξιστα κι' ἂν ἦταν, δὲν εἶν ταῖλλαξαν μὲ τὰ καλλίτερα ἐπιπλα τῶν ἐργαστασίων τῆς Εὐρώπης καὶ τῆς Ἀμερικής.

Ἐπειτα, οἱ ἐπιπλοποιοὶ μας ἐγείναν καλαθοπλέκτες. Στὴ βορεινὴ ἀκρὴ τῆς λίμνης εἶχαν ἀνακαλύψῃ ἕνα μέρος γεμάτο κόκκινες λυγαριές. Πρὶν ἀπὸ τὴν ἐποχὴ τῶν βροχῶν, ὁ Πέγκροφ κι' ὁ Χάρμπερτ εἶχαν κόψῃ τοὺς χρῆσιμους αὐτοὺς θάμνους καὶ τώρα τὰ κλαδιά των, προετοιμασμένα ὅπως ἔπρεπε, μπορούσαν νὰ τὰ μεταχειρισθοῦν. Ἡ πρῶτες δοκιμὲς δὲν εἶχαν μεγάλη ἐπιτυχία· σιγά-σιγά ὅμως οἱ ἐργάτες, μὲ τὴ φυσικὴ τους ἰκανότητα κι' εὐφυΐα, ἀμιλλώμενοι μεταξὺ τους, βοηθούμενοι, ἀλληλοδηγούμενοι, προσπαθοῦντες νὰ θυμηθοῦν τὰ μοντέλα ποῦ εἶχαν ἰδῆ, κατῶρθωσαν νὰ πλέξουν ὑποφερτὰ καλάθια καὶ κανίστρια, διαφόρων μεγεθῶν, καὶ νὰ πλουτήσουν τὸ ἀρχετὰ ἤδη πλούσιο σκευοφυλάκιό τῆς ἀποικίας.

Τὴν τελευταία ἐβδομάδα τοῦ Αὐγούστου, ὁ καιρὸς ἀλλάξε καὶ πάλι. Ἡ θερμοκρασία κατέβηκε λίγο κι' ὁ ἀνεμὸς ἔπαψε. Οἱ ἄποικοι ὠρμησαν ἔξω. Ἀλήθεια τὸ χιόνι ἦταν ἀκόμη δυὸ πόδια ψηλὸ, ἀλλὰ ἡ ἐπιφάνειά του εἶχε πετρώση καὶ μπορούσαν νὰ περπατοῦν ἐπάνω χωρὶς πολὺ κόπο. Ὁ Κύρος Σμιθ κι' οἱ σύντροφοί του ἀνέβηκαν στ' ὄροπέδιο τῆς Τερψιθέας.

Τὶ ὠραῖο θέαμα! Ὅλα ἦταν τώρα κάτασπρα. Ἀπὸ τὴν κορυφὴ τοῦ Φραγκλίνοῦ ὡς τὴν ἀρογιαλιά, τὰ δάση, τὰ λειβάδια, ἡ λίμνη, τὸ ποτάμι, τὰ βραχίλια, οἱ ἀμμόλοφοι. Τὸ νερὸ τῆς Εὐχαριστίας ἔτρεχε κάτω ἀπὸ ἕνα θόλο πάγων, ποῦ ἔσταζε δ'ὼ κι' ἐκεῖ μὲ κρότο. Ἐνα πληθὸς πουλιὰ πετοῦσαν ἐπὶ τὴν παγωμένη ἐπιφάνεια τῆς λίμνης. Οἱ βράχοι, ποῦ ἀνάμεσα τους περνοῦσε ὁ καταρράκτης, ἐκεῖ ἐπὶ τὴν ἀκρὴ τοῦ ὄροπέδιου, ἦταν στολισμένοι μὲ τὰ πιὸ φανταστικὰ κρυσταλλώματα. Ὅσο γιὰ τὴς ζῆμιες ποῦ εἶχε προξενήσῃ

στὸ δάσος ἢ θύελλα, αὐτὲς δὲν μπορούσαν ἀκόμη νὰ τῆς ἰδοῦν· ἔπρεπε νὰ διαλυθῇ πρῶτα τὸ λευκὸ στρώμα ποῦ τὸ ἐσκέπαζε.

Ὁ Γεδεὼν Σπίλεττ, ὁ Πέγκροφ κι' ὁ Χάρμπερτ δὲν ἄφισαν τὴν εὐκαιρία νὰ ἐπισκεφθοῦν τῆς παγίδες τους. Δυσκολεύθησαν νὰ τῆς βροῦν, καθὼς ἦταν σκεπασμένες ἀπὸ τὸ χιόνι, ἐπρόσεξαν μάλιστα πολὺ μὴν πέσουν μέσα οἱ ἴδιοι κι' ἐφαρμοσθῇ πάλι ἡ παροιμία «ὅποιος ἄλλου λάκκο σκάβει...» Ἐπιτέλους τῆς βρῆκαν ἀπέρισκετες. Κανένα ζῶο δὲν εἶχε παγιδεθῆ. Κι' ὅμως ἡ πατημασιὲς στὸ χιόνι ἦταν ὀλόγυρα πυκνότερες. Ἀνάμεσα εἰς ἄλλα διεκρίνοντο καθαρὰ καὶ ἴχνη ποδιῶν μὲ μεγάλα νύχια, ποῦ, κατὰ τὸν Χάρμπερτ ἀνήκαν σὲ σαρκοθόρα αἰλουροειδῆ.

Ὅπως εἶχε δίκην ὁ μηχανικός, ὅταν ἔλεγε, ὅτι στὴ νῆσο Λίγκολν θὰ ὑπῆρχαν καὶ θηρία ἐπιφόρα. Αὐτὰ βέβαια θὰ κατοικοῦσαν συνήθως στὰ πυκνὰ δάση τοῦ Φαρ-Ούεστ· ἀλλὰ σπρωγμένα τώρα ἀπὸ τὴν πείνα, θὰ εἶχαν βγῆ παγάνια ὡς τὸ ὄροπέδιο τῆς Τερψιθέας. Μήπως μυρίστηκαν τοὺς κατοίκους τοῦ Γρανιτινοῦ Παλατιοῦ; — Τελος πάντων, τί ζῶα νὰ εἶνε αὐτὰ τὰ αἰλουροειδῆ σου; ρώτησε ὁ Πέγκροφ τὸ παιδί.

— Τίγρεις μοῦ φαίνεται! ἀποκρίθηκε ὁ Χάρμπερτ.

— Ἐνόμωζα, ὅτι αὐτὰ τὰ ζῶα βρίσκονται μόνο στὰ θερμὰ κλίματα.

— Στὴν Ἀμερική, ἀπαντᾷ κανεὶς τίγρεις ἀπὸ τὸ Μεξικὸ ὡς τῆς Πάμπες τοῦ Βουένος. Ἄδρες. Ἀλλὰ ἡ Λίγκολν βρίσκεται στὸ ἴδιο σχεδὸν πλάτος μὲ τῆς ἐπαρχίης τῆς Πλάτας, ὥστε καθόλου ἀπίθανο νὰ ὑπάρχον τίγρεις κι' ἐδῶ.

— Τὸ νοῦ μας λοιπὸν!

Σὲ λίγο, τὸ χιόνι ἔλυσε, ἄρχισε νὰ πέφτῃ βροχὴ καὶ κάθε λευκὸ ἐξαφανίσθη. Μ' ὅλη τὴν κακοκαιρία, οἱ ἄποικοι ἔπρεπε νὰ νανειώσουν τῆς προμήθειές τους, καὶ φυτικές, καὶ ζωϊκῆς. Γι' αὐτὸ ἀναγκάστηκαν νὰ κάμουν δυὸ-τρεῖς ἐκδρομὲς στὸ δάσος ὅπου, πραγματικῶς, πολλὰ δένδρο βρῆκαν πεσμένα ἀπὸ τὴ θύελλα. Ὁ Νάβ κι' ὁ Πέγκροφ, μὲ τὸ καρροτσάκι, ἐπῆγαν κι' ὡς τὸ κοίτασμα τοῦ γαιάνθρακος, γιὰ νὰ πάρουν ἀπὸ ἐκεῖ κανένα φάρτωμα κάρβουνα. Καὶ περνοῦντας, εἶδαν ὅτι τὸ φουγάρο τοῦ φούρνου τῆς ἀργειοπλαστικῆς εἶχε πάθῃ ἀρκετὲς ζημιὰς ἀπὸ τὸν ἀνεμὸ κι' εἶχε κοντῆν ἔξῃ πόδια τουλάχιστο.

Ἐκτὸς ἀπὸ τὴν καρβουνοθήκη, ἀνανέωσαν καὶ τὴν προμήθεια τῶν καυσοξύλων κι' ἐπωφελέθησαν ἀπὸ τὸ ρεῦμα τῆς Εὐχαριστίας, ποῦ εἶχε ἀπαλλαγθῆ ἀπὸ τοὺς πάγους, γιὰ νὰ κουβαλήσουν ἀρκετὰ φάρτωματα στὸ Γρανίτινο Πάλατι. Ἐφοβοῦντο, βλέπτες, μήπως δὲν εἶχε περάσῃ ἀκόμα ἡ περίοδος τοῦ μεγάλου φύχους.

Ἐκαμαν ἐπίσης καὶ μιὰ ἐπίσκεψι στὰ Καμίνια. Τὶ καλά ποῦ δὲν τοὺς βρῆκε

ἐκεῖ - μέσα ἢ θύελλα! Θὰ τραβοῦσαν «τὸν πλῆθῶν τους τὸν τάρραχον», ὅπως εἶπε ὁ Πέγκροφ, ἀπὸ τὴ θάλασσα ποῦ ἔφθανε ὡς ἐκεῖ μανιασμένη. Γιατὶ ἀκόμα ἐφαίνοντο τὰ ἴχνη τοῦ δαρμού τῆς. Οἱ διάδρομοι ἦταν γεμάτοι ἀπὸ ἄμμος, φύκια καὶ λάκους μὲ νερὰ. Κ' ἐνῶ ὁ Νάβ, ὁ Χάρμπερτ κι' ὁ Πέγκροφ ἐξακολουθοῦσαν τὴν ἀνάεωσι τῶν προμηθειῶν, ὁ Κύρος Σμιθ κι' ὁ Γεδεὼν Σπίλεττ ἐκαθάρισαν μὲ κόπο τὰ Καμίνια ἀπ' ὅλα αὐτὰ τὰ περιττά. Ἐπιτυχῶς τὸ σιδηρουργεῖο δὲν εἶχε πάθῃ τίποτα. Τὸ εἶχαν προφυλάξῃ οἱ ἄμμοι, ποῦ συσσωρεύθησαν ἀπάνω του εἰς ἀρχῆς.

Ὅλες αὐτὲς ἡ φροντίδες τῶν ἀποίκων δὲν ἦταν καθόλου περιττές, γιατί ὁ δριμύς χειμῶνας δὲν εἶχε περάσῃ ἀκόμη. Στὸ βόρειο ἡμισφαίριο, καθὼς ξέρετε, κι' ὁ Φεβρουάριος ἀκόμα ἔχει κρῖν δυνατὰ. Τὸ ἴδιο λοιπὸν θὰ συνέβαινε καὶ στὸ νότιο κατὰ τὸν ἀντίστοιχο Αὐγούστου.

Πραγματικῶς, εἰς τῆς 25 τοῦ ἴδιου μηνός, ὕστερ' ἀπὸ πολλὰς βροχῆς καὶ χιονόνερα, σηκώθη ἀνεμὸς νοτιοανατολικῆς κι' ἡ θερμοκρασία, ἔξαφνικὰ, κατέβηκε πολλοὺς βαθμοὺς. Ὁ μηχανικός ἐλογάριαζε ὅτι ἕνα θερμομέτρο ἕκαστον τάβαθμο θὰ ἔδειχνε 22° κάτω ἀπὸ τὸ μηδενικὸ. Καὶ τὸ δυνατό αὐτὸ κρῖν ἐγένετο πιὸ ἀνυπόφορο ἀπὸ τὸν ἀνεμὸ ποῦ βάσταζε ἡμέρες. Οἱ ἄποικοι ἀναγκάστηκαν νὰ κλειστοῦν πάλι στὸ Γρανίτινο Πάλατι, ποῦ τοῦ ἔφραξαν καλὰ ὅλα τὰ παράθυρα τῆς προσόψεως, χωρὶς νὰ οἴσων παρὰ τὸ ἀνοιχτοῦ ποῦ ἐχρειάζετο ἀπολύτως γιὰ τὴν ἀνανέωσι τοῦ ἀέρος.

Σκοτάδι λοιπὸν καὶ τὰ σπερματόετα ἐκαίγαν νύχτα - μέρα. Γιὰ νὰ κάνουν ἕς αὐτὰ οἰκονομία, οἱ ἄποικοι δὲν ἐφωτίζοντο συχνὰ παρὰ μόνον ἀπὸ τὴ λάμπη τοῦ τζακιῦ, ὅπου ὅμως κάρβουνα καὶ ξύλα ἔριχναν ἀλύπητα. Κάποτε ριφικινδύνει κανέναν νὰ βγῆ ἔξω, νὰ κατεβῆ ὡς τὴν ἀρογιαλιά, μέσα στοὺς πάγους· ἀλλὰ ξαναγύριζε γρήγορα στὸ σπίτι, μὲ ξυλιασμένα χέρια, ποῦ μὲ πολὺ κόπο καὶ πόνο μπορούσαν νὰ πιάωνται ἀπὸ τὰ σχοινιά τῆς ἐξωτερικῆς σκάλας.

Γιὰ νὰ μὴ περνοῦν τῆς ἡμέρας τους ἀργαί, ὁ Κύρος Σμιθ καταπασιάσθη μὲ μιὰ ἐργασία, ποῦ μπορούσε νὰ γίνῃ καὶ μέσα σὲ τέσσερους τοίχους.

Οἱ ἄποικοι δὲν εἶχαν ὡς τώρα ἄλλη ζάχαρι, ἀπὸ τὴν ὑγρὴ ἐκείνη οὐσία ποῦ ἔβγαζε ἡ σφένδαμος, ὅταν ἔκαναν στὸ δένδρο αὐτὸ βαθεῖς ἐντομῆς. Μάζευαν τὸ γλυκὸ ὑγρὸ σὲ βάζα, τὸ ἄφισαν λίγο νὰ πῆξῃ, νὰ γίνῃ σὰν σιρόπι, καὶ τὸ μετεχειρίζοντο ὅταν ἤθελαν νὰ γλυκάνουν ἕνα φαγητὸ ἢ ἕνα ποτὸ.

Ἀλλὰ ὑπῆρχε τρόπος νὰ ἀποκτήσουν καλλίτερη ζάχαρι καὶ μιὰ ἡμέρα ὁ Κύρος Σμιθ τοὺς ἀνήγγειλε, ὅτι θὰ ἐγένοντο ζαχαροποιοί.

— Ζαχαροποιοί; ἐφώνησε ὁ Πέγκροφ. Τότε λοιπὸν καὶ ζαχαροπλάστες! — Γιατὶ ὄχι; — Κ' ἡ ἐργασία αὐτὴ θέλει ζέστη; — Πολλὴ μάλιστα. — Εἶνε λοιπὸν τῆς ἐποχῆς. Ἐμπρός!

Ἐπρόκειτο νὰ κρυσταλλοποιήσουν ἐκεῖνο τὸ ὑγρὸ κι' ἡ ἐργασία ἦταν ἀπλουσιότη. Τὸ ἔβαλαν στὴ φωτιά, σὲ μεγάλη πῆλινα ἀγγεῖα, καὶ σὲ λίγο, μὲ τὴν ἐξάτμισι, ἕνας λευκὸς ἀρρὸς ἀνέβηκε ἐπὶ τὴν ἐπιφανεία του. Τότε ὁ Νάβ ἐπροσέταξε νὰ τὸ ἀνακατεῦν, σιγά-σιγά μὲ μιὰ ξύλινη κουτάλα. Τὸ ἀνάκατωμ' αὐτὸ θὰ ἔκανε γρηγορώτερη τὴν ἐξάτμισι καὶ θὰ ἐμπόδιζε τὸ ὑγρὸ νὰ πάρῃ μιὰ ἀσχημὴ γεύσι.

Ἀπὸ ἔβρασε ἔτσι λίγες ὥρες σὲ καλὴ φωτιά, ποῦ γιὰ τὴ ζέστη τῆς δὲν παρπονόντο βέβαια οἱ ἄποικοι, τὸ ὑγρὸ τῆς σφενδάμου μεταμορφώθηκε σὲ σιρόπι πυκνὸ. Τὸ σιρόπι αὐτὸ χύθηκε μέσα σὲ καλούπια ἀπὸ ἀργίλλο, ποῦ τὰ κατασκεύασαν ἐπιτήδες μὲ διάφορα σχήματα καὶ τὰ ἔψησαν στὸ φούρνο τῆς κουζίνας.

(Ἐπεται συνέχεια) ΓΡ. ΞΕΝΟΠΟΥΛΟΣ

ΑΘΗΝΑΪΚΑΙ ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ
Η ΔΗΜΟΤΙΚΗ ΣΤΑ ΣΧΟΛΕΙΑ

Ἀγαπητοί μου,

ΕΛΕΥΓΓΑΙΑ εἶδα στῆς ἐφημερίδες, —μοῦ γράφει ὁ φίλος μας Μεγαλοπρεπῆς Βέσπορος, — ὅτι πρόκειται νὰ εἰσαχθῇ ἡ Δημοτικὴ ἔς ὅλα τὰ σχολεῖα τῆς Ἑλλάδος. Χάρηκα ὑπερβολικά. Δὲν μπόρεσα ὅμως νὰ καταλάβω ἕνα πρᾶμμα. Μὲ τὴ δημοτικὴ ποῦ θὰ εἰσαχθῇ; θὰ ἔχουμε πάλι καὶ τὰ φ α μ ἔ ν, φ α τ ὄ ν, φ α τ ἔ, φ α σ ἰ, καὶ τὰ φ τ α ἰ ω, φ τ α ἰ η ς, φ τ α ἰ η, ἢ μόνον ἔ λ λ η ν ι κ α; Μποροῦμε νὰ ἐλπίζουμε κάποια καλλίτερου πραγματικῆ, ἢ θὰ γίνῃ μιὰ τρύπα στὸ νερὸ;

Ἄ, ὄχι! ἀδύνατο νὰ μὴν ἔλθῃ μιὰ καλλίτερουσι πραγματικῆ, ἀληθινῆ, ἀπὸ τὴ μεγάλη αὐτὴ καινοτομία, ἀπὸ τὴ σχολικὴ ἀναμόρφωσι. Μπορεῖτε, ἀγαπητοί μου, νὰ τὴν ἐλπίζετε, νὰ τὴν περιμένετε. Ἐνα μόνον δὲν μπορεῖτε νὰ ἐλπίζετε, καὶ πρέπει νὰ ἐξηγηθοῦμε καλά: ὅτι δὲν θὰ μαθαίνετε γ λ ὡ σ α. Ἐνοῶ γραμματικῆ, τύπους, σύνταξι, ὀρθογραφία, λεξικό. Δηλαδή, ἢ τὴν

ἀρχαία ἐλληνικὴ θὰ σπουδάσετε, ἢ τὴ νεοελληνικὴ, τὸ ἴδιο σχεδὸν θὰ εἶνε. Ὁ μελετήσετε, θὰ κοπιᾶσετε γιὰ νὰ τὴν μάθετε.

Ὁ μὲ πῆτε: Μὰ δὲν τὴν ξέρουμε τὴ γλῶσσά μας; Ἡ Δημοτικὴ δὲν εἶνε μιὰ γλῶσσα ζωντανή; Δὲν τὴν μαθαίνουμε ἀπὸ τὴν κούνια; Δὲν τὴν μιλοῦμε ἀπὸ μικρὰ παιδιὰ; Βέβαια; ἢ γλῶσσα τοῦ Πλουτάρχου, τοῦ Ξενοφῶντος, τοῦ Θουκυδίδου, εἶνε πεθαμένη. Αὐτὴ θὰ τὴ μάθουμε μὲ τὴ γραμματικὴ καὶ μὲ τὸ λεξικό. Μὰ καὶ τὴ Δημοτικὴ τὸ ἴδιο, τὴ γλῶσσά μας; Τότε τί θὰ κερδίσουμε;

Ναί, ἀγαπητοί μου, καὶ τὴ Δημοτικῆ. Καμμιά γλῶσσα δὲν ξέρει κανεὶς, οὔτε τὴ μητρικὴ του, ἂν δὲν τὴ μάθῃ στὸ σχολεῖο, μὲ τὴ γραμματικὴ καὶ μὲ τὸ λεξικό. Κι' ἂν πραγματικῶς εἰσαχθῇ ἡ Δημοτικὴ στὰ σχολεῖα, νὰ εἴσθε βέλτεροι πῶς θὰ σᾶς δώσουν καὶ τὴ γραμματικὴ τῆς, καὶ τὸ λεξικό τῆς, καὶ τὰ κ ε ἰ μ ε ν ἄ τ η ς, δηλαδή τοὺς συγγραφεῖς τῆς, τοὺς ποιητὰς. Καὶ θὰ κάνετε θέματα, τεχνολογία, σύνταξι, ἐξήγησι, κι' ὅτι ἄλλο κάνετε μὲ κάθε ἄλλη γλῶσσα.

Τί θὰ κερδίσετε; Ἄ, πολλὰ! Καὶ πρῶτα-πρῶτα καιρὸ. Ἡ ἀρχαία γλῶσσα διδάσκαται στὰ σχολεῖα ἐπτὰ, ἔκτω χρόνια καί... δὲν μαθαίνεταί. Σὲ δύο-τρία χρόνια θὰ ξέρετε τὴ Δημοτικὴ ἐπὶ τὴν ἐντέλεια. Καὶ τὸ σπουδαιότερο: θὰ μαθαίνετε μιὰ γλῶσσα ζωντανή, ποῦ θὰ σᾶς χρησιμεύῃ περισσότερο βέβαια ἀπὸ τὰρχαία ἐλληνικὰ καὶ τὰ λατινικά, ποῦ σᾶς ἐπαίρναν τότεν καιρὸ χωρὶς μεγάλη χρησιμότηκα. Καὶ τὸ γιατί; τὸ εἶπαμε. Ἡ γλῶσσες αὐτῆς εἶνε πεθαμένες. Δὲν χρησιμεύουν παρὰ ἕς ἐκεῖνο ποῦ θέλουν νὰ γίνων σοφοί. Κάθε ἄνθρωπος ὅμως χρειάζεται νὰ ξέρῃ καλά πρῶτα τὴ γλῶσσά του, τὴ μητρικὴ του, κι' εἰπειτα μιὰ - δυὸ ξένες, ἐπίσης ζωντανές.

Γιὰ νὰ μὲ καταλάβετε καλλίτερα: Πῶς ὁ Γάλλος, ὁ Ἄγγλος, ὁ Ἰταλὸς κτλ. σπουδάζουν τὴ γλῶσσά τους στὰ σχολεῖα, ἐνῶ τὴν ξέρουν; Ἐτσι θὰ τὴν σπουδάσετε τώρα καὶ σεις. Μόνον ποῦ θὰ τὴ μαθαίνετε πιὸ γρήγορα, ὅπως μαθαίνετε καὶ τὴ δική του ὁ Εὐρωπαϊκός.

Ἀλλὰ μὴ σᾶς περάσῃ ἡ ἰδέα, ὅτι δὲν θὰ κλίνετε πάλι ὀνόματα καὶ ρήματα! «Φαμέν, φατόν» βέβαια ἔχι. Ἐκτὸς εἰς τῆς μεγάλης τάξεως, ὅταν θὰ σπουδάσετε τὴν ἀρχαία. Ἀλλὰ «λέω, λέε, λέει, λέμε, λέτε, λένε.» Ἡ: «ἢ πατρίδα, τῆς πατρίδας, τὴν πατρίδα, οἱ πατρίδες, τῶν πατρίδων(ε), τίς πατρίδες.»

Μὴ φωνάζετε τώρα «ὦχ, ἀδελφέ, αὐτὰ τὰ ξέρουμε! Δὲν τὰ ξέρετε καθόλου. Ἡ γιὰ νὰ μὴν εἶμαι τόσο ὑπερβολικός, τὰ ξέρετε πολὺ λίγο. Καὶ θὰ εἶνε ἀνάγ-

κη νὰ νὰ μάθετε ἐπὶ τὴν ἐντέλεια, ἐπισημονικὰ. Κ' ἡ Δημοτικῆ, βλέπετε, εἶνε μιὰ γλῶσσα ὅπως κάθε ἄλλη. Ἐχει τὸ σύστημά τῆς, τὸν ὀργανισμό τῆς, τοὺς νόμους τῆς, τοὺς κανόνες τῆς, τῆς ἐξερσεῖς τῆς. Καὶ θὰ τὰ μάθετε ὅλ' αὐτὰ, γιὰ νὰ ξεχωρίζετε τὸ γνήσιο δημοτικὸ ἀπὸ τὸ νόθο, τὸ δοκιμὸ ἀπὸ τὸ ἀδόκιμο, τὸ σωστὸ ἀπὸ τὸ λανθασμένο. Κ' ἔτσι θὰ ξέρετε νὰ γράφετε καὶ νὰ μιλάτε τὴ γλῶσσα ὀρθά. Ἀλλὰ, τί ἐνομιμάτε; Στὰ κουτουροῦ; στὸν ἀέρα; χωρὶς σπουδῆ, χωρὶς κόπο; Μὰ ἔτσι δὲν γίνεται τίποτα παρὰ «τρύπα στὸ νερὸ», ὅπως λέει κι' ὁ Μεγαλοπρεπῆς Βέσπορος.

Τώρα ἐλπίζω, ὅτι εἴμαστε ἐξηγημένοι. Στὰ σχολεῖα, ἢ διδασκαλία στὸ ἐξῆς θὰ γίνεταί ἐπὶ τὴν ζωντανὴ γλῶσσα. Κι' αὐτὴ θὰ μαθαίνων πρῶτα-πρῶτα τὰ παιδιὰ μὲ τὸ ἀλφαριθμητὸ, ποῦ δὲν θὰ γράφῃ πιά ὦ ὄ ν, γ ο ν, ο ὄ ς, καὶ πάει λέωντας, ἀλλὰ α ὄ γ ὄ, μ ε ν ε ξ ἔ ς α ὄ τ ἰ. Καὶ ἴσως μάλιστα ὄχι αὐτὸ, ἀλλὰ ἀ β γ ὄ, ἀ φ τ ἰ, ὅπως τὸ θέλουν οἱ καθαυτὸ δημοτικιστῆς. Οὔτε ἡ γραμματικὴ θὰ καταργηθῇ, οὔτε τίποτα. Ἀλλὰ θὰ εἶνε μιὰ γραμματικὴ κάπως εὐκολώτερη. Καὶ λέω κ ἄ πως, γιατί ἡ ἐλληνικὴ γλῶσσα, ἀπὸ φυσικὸ τῆς, δὲν εἶνε σὰν τὴν ἀγγλικὴ ἢ σὰν τὴ γαλλικὴ. Εἶνε δύσκολη γλῶσσα, ὅπως ὅλες ἡ ἀνατολικῆς. Καὶ ἡ ἀρχαία, καὶ ἡ μεταϊωνικὴ καὶ ἡ νέα. Ἀφίνω δὲ ὅτι κ' ἡ τρεῖς εἶνε ἀλληλένδετες καὶ γιὰ νὰ ξέρῃ κανεὶς τὴ νέα, πρέπει νὰ ξέρῃ καὶ ἀπὸ τῆς δυὸ ἄλλες. Ἀλλὰ κ' ἡ νέα, μονάχη τῆς, δὲν θὰ μαθαίνεταί μ' ὄση εὐκολία ἢ ἀγγλικὴ ἀπὸ τὸν Ἀγγλο. Τὸ ἐλληνόπουλο θὰ χρειάζεται περισσότερο καιρὸ, περισσότερο κόπο. Ἡ Δημοτικὴ στὰ σχολεῖα δὲν θὰ σᾶς κάμῃ λοιπὸν οὔτε ἀμελεῖς, οὔτε ὀκνηρούς... Μόνον ποῦ θὰ σᾶς ἔχη πολὺ πιὸ εὐχαριστημένους. Γιατὶ εἶνε ἡ γλῶσσα σας. Ὁ τὴν ἐνοήστε, θὰ τὴν ἀισθάνεσθε. Καὶ γιατί, μαζί τῆς, θὰ μαθαίνετε τὴν ἐθνικὴ σας φιλολογία.

Αὐτὰ, γιὰ σήμερα, καὶ θὰ τὰ ξαναποῦμε. Σᾶς ἀσπάζομαι. ΦΑΙΔΩΝ

ΠΑΙΔΑΓΩΓΙΚΟΙ ΜΥΘΟΙ
ΛΑΣΤΙΚΟ ΚΑΙ ΔΕΚΑΣΤΙΚΟ

Ἐλεγε τὸ λαστικὸ Σὲ κομρὸν δεκάστιχο: «Καλέ, ἰδέε με πῶς μοκραινῶ, Σὰ φιδάκι, καὶ μικραινῶ. Καὶ σὺ στέμεισαι—τραγοῦδι— Σὰ μαρμάρινο ἀγγελοῦδι.» Κι εἶπε τὸ δεκάστιχο: —Στὸ παλιὸ κατῆστιχο Γράφον, ὅσους τοὺς μακραινῶν. Κι ὅπως θέλουν τοὺς μικραινῶν. Χαρακτῆρες τοὺς κακοὺς, Δὲν ἄκοῦς, Ποῦ τοὺς λέν... ἐλαστικούς; ΓΙΑΝΝΗΣ ΠΕΡΓΑΛΙΤΗΣ

ΕΞΩ ΑΠ' ΤΗ ΦΩΛΙΑ

[Μυθιστόρημα υπό MARIE GIRARDET]

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Γ' (Συνέχεια)

Ο Πετράκης έπρόφερε αυτά τὰ λόγια με μιὰ εὐκρινῆ ἔμφρασι, με μιὰ θέρημ, πού τὰκάνε συγκινητικά. Ο καπετάν Αντρέας ὁ Φουσσάρ ἐκούνησε τὸ κεφάλι του κ' ἔπειτα εἶπε:

— Γιατί δὲν μὲ τᾶλεγες ὅλ' αὐτὰ χθές, ἀντί νὰ μῆς στὸ πλοῖό μου κρουρὰ σὰν τὸν κλέφτη;

Κι' ὁ Πετράκης ἀποκρίθηκε ἀφελέστατα:

— Γιατί χθές μπορεῖ νὰ μὴ μ' ἀφίνατε... ἐνῶ σήμερα δὲν μπορεῖτε βέβαια νὰ μὲ πετάξετε στὴ θάλασσα...

— Καλὰ τὸ σκέφθηκε ὁ μικρός, εἶπε ὁ καπετάν Ανδρέας ἄληθεια, Ἀντώνη;

— Ναι, ναι, ἀποκρίθηκε ζωηρὰ ὁ Ἀντωνάκης, εἶνε ἔξυπνο παιδί.

— Ἀλήθεια ὅμως ἔξρει καὶ κάνει λογαριασμούς, ἢ κι' αὐτὸ εἶνε παπαρδέλα:

Ο Πετράκης ἐδάγκασε τὸ χεῖλι του, γιὰ νὰ μὴ γελάσῃ, καὶ ἀποκρίθηκε:

— Δὲν εἶνε παπαρδέλα, κύριε καπετάνιε! Δόστε μου τὰ χαρτιά σας καὶ θὰ ἰδῆτε.

Ο καπετάν Αντρέας ἔκαμε νὰ τοῦ δώσῃ τοὺς λογαριασμούς· ἀλλὰ ἔξαφνα ἐδίστασε.

— Καλὰ, ἐψιθύρισε, μὰ τί θὰ πῆ ἡ μητέρα σου... Ἀντωνάκη, πῆγαινε νὰ τῆς τὸ πῆς.

— Ὅχι! προτιμῶ νὰ πᾶς ἐσὺ, μπαμπά!

— Πᾶμε λοιπὸν κ' οἱ τρεῖς μαζί!

Πῶς δαμάζεται ἡ καπετάνισσα.

Ἀνέβηκαν κ' οἱ τρεῖς στὸ κατάστρωμα καὶ παρουσιάσθησαν μπροστὰ στὴν κυρία Φουσσάρ.

Ἦταν ἡ χονδρὴ ἐκείνη γυναῖκα, πού εἶχε ἰδῆ χθές μιὰ στιγμὴ ὁ Πετράκης. Κρατοῦτε ἀπὸ ἕνα κουβὰ νερὸ σὲ κάθε χέρι. Ἐκπληκτικῶς, κύτταζε τὸ ἄγνωστο παιδί πού στέκουνταν στὸ πλάι τοῦ Ἀντωνάκη, τώμορρο ἐκεῖνο παιδί με τὰ γαλανὰ μάτια καὶ τὰ ξανθὰ μαλλιά, πουδραρισμένα με ἄλευρι, σὰν εἰκόνα τοῦ ἸΗ' αἰῶνος.

Κ' ἡ κυρία Φουσσάρ φανέρωσε τὴν ἐκπληξί της με τὴν ἐρώτησι:

— Ἀπὸ πού ξεφύτρωσε αὐτὸ; — Ἐπιτρέπεται, κυρία; εἶπε ἀμέσως ὁ Πετράκης.

Καὶ σκύψας, τὴν ἀπήλλαξε ἀπὸ τοὺς κούβδες πού κρατοῦσε.

— Μπράβο! ἔκαμε ἡ καπετάνισσα. Ἔχει τοῦλάχιστο καλοὺς τρόπους... δὲν εἶνε σὰν τὸν Ἀντώνη... Μὰ πῶς βρέθηκε δῶ-μέσα;

Ο Φουσσάρ τῆς ψιθύρισε λίγα λόγια στ' αὐτή. Καὶ φαίνεται πῶς ἡ ἐξήγησις τὴν ἱκανοποίησε, γιὰτι χωρὶς νὰ θυμώσῃ καθόλου, ρώτησε τὸν μικρὸ ξένο μαλακὰ:

— Ἔτσι λοιπὸν; πᾶς νὰ βρῆς τὸ μπαμπά σου;

— Μάλιστα, κυρία, ἀποκρίθηκε ὁ Πετράκης. Ἄν θᾶξετε δηλαδὴ τὴν καλοσύνη νὰ μάφισετε νὰ ἐξακολουθήσω τὸ ταξεῖδι μαζί σας...

— Γιατί ὄχι; ... ἂν θὰ μᾶς βοηθᾶς λιγάκι... ἂν θᾶσαι καλός, φρόνιμος... Ἐ, τί λές, Φουσσάρ;

Ο καπετάνιος, κατευχαριστημένος πού δὲν ἐθύμωσε τὸ ἀνήμερο «ἡμῖσὺ του», ἀποκρίθηκε:

— Μὰ βέβαια... Ὅχι μᾶς βοηθᾶει... Φαίνεται καλὸ παιδί.

Καὶ πραγματικῶς, ὁ Πετράκης ἄρχισε ἀμέσως νὰ προσφέρῃ τῆς ὑπηρεσίας του. Ο Φουσσάρ τοῦ ἔδωσε τοὺς μπερδεμένους λογαριασμούς καὶ σὲ λίγη ὥρα, χωρὶς πούλὸν κόπο, ὁ αὐτοσχέδιος λογιστὴς τοῦ πλοίου τοὺς ἐδγάλε σωστά.

Ἐπειτα ἄρχισε νὰ κἀνῃ κ' ἄλλες δουλειές. Ἡ μὰ ν ο ὄ β ρ α τῆς φορτηγίδος δὲν εἶχε πιά γιὰ αὐτὸν μυστικά, Βοηθοῦσε στὸ συγύρισμα. Τὸ βράδυ, στὴ βεγγέρα, τοὺς διηγεῖτο ἱστορίες. Τελοσπάντων εἶχε γίνῃ ἀπαράιτητος.

Με πολλὴ τῆς εὐχαριστήσι τὸν συναναστρέφετο κ' ἡ καπετάνισσα. Πολλές φορές, ὁ ἄντρας της καὶ ὁ γυῖός της τὴν ἀκουγαν νὰ μιλᾷ μαζί του καὶ—πραγμα πού σπανίως συνέβαινε,— νὰ γελά. Ἔτσι ἐκύτταζαν κ' οἱ δύο τὸν μικρὸ Πετράκη με τὸν θαυμασμὸ ἐκεῖνο πού μᾶς ἐμπνέει ἕνας θρηοδομαστής...

Τὸ βράδυ, ὁ Πετράκης, ἀσυνήθιστος στοὺς κόπους, ἀπόκαμα. Ἡ μεγάλη του εὐχαριστήσις ἦτο τότε νὰ ξαπλώνεται στὸ κατάστρωμα καὶ νὰ κυττάξῃ τὸν οὐρανὸ. (Ἔπεται συνέχεια) ΦΩΚΙΩΝ ΘΑΛΕΡΟΣ

Τ' ΑΡΙΣΤΟΥΡΓΗΜΑΤΑ ΤΩΝ ΕΛΛΗΝΩΝ ΠΟΙΗΤΩΝ

16.—ΣΠΥΡΙΔΩΝ ΒΑΣΙΛΕΙΑΔΗΣ

[Διάλεξις τοῦ κ. Χ. Ἀννίνου]

Σύγχρονος καὶ συνομήλικος τοῦ Δημητρίου Παπαρρηγοπούλου, ὁ Σπυρίδων Βασιλείαδης ἐγεννήθη εἰς τὰς Πάτρας τῷ 1844. Ὅπως ὁ συνάδελφός του, ἐσπούδασεν εἰς τὰς Ἀθήνας τὰ νομικά, ταυτοχρόνως μ' ἐκείνον ἀπέκτησε τὸ διπλωμά του, ἐξήσκησεν ἐδῶ τὸ ἐπάγγελμα τοῦ δικηγόρου, ἐσχίσθη ἐκ παραλλήλου μ' ἐκεῖνον εἰς τὸ φιλολογικὸν στάδιον, ἀπέκτησε ἴση φήμην κ' ἐπίσης προώρησεν ἀνηπάγη ὑπὸ τοῦ ὕψους, τὸν ἴδιον σχεδὸν χρόνον (1874, εἰς τὸ Παρίσι, ὅπου εἶχε μεταβῆ χάριν θεραπείας). Ὁ Παπαρρηγόπουλος λοιπὸν καὶ ὁ Βασιλείαδης θεωροῦνται ἄριστοι τινὲς ὡς φιλολογικοὶ Διδάκτοροι. Ἡ μὲν ἴσως μετὰ τῶν διαφορᾶ εἶνε, ὅτι ὁ Βασιλείαδης ἦτον ὠρατός, ζωηρός, ἀεινήτος, ἀλοθματικὸς, διαχυτικὸς. Ἡ ποίησις του ἐντούτοις ἔχει τὸν μελαγχολικὸν καὶ ἀπαισιδῶδον χαρακτῆρα τῆς παπαρρηγοπουλείου. Ὡς βλέπει καὶ ἀπὸ τὰ κατωτέρω ἀποσπάσματα, ὁ Βασιλείαδης «συνοδεύει πιστῶς με τὸ ἴσον του τὸ νεκρῶσιμον μέλος τοῦ Παπαρρηγοπούλου».

Ἐγραψε καὶ αὐτὸς ἑμμετρα καὶ πεζὰ πραγματείας, κριτικά, διηγήματα, λυρικά ποιήματα, δράματα. Τὸ φιλολογικὸν του ψευδώνυμον ἦτο Ὀφών. Ὁ γενικὸς τίτλος τῶν Ἀπάντων του, ἐκ τεσσάρων τόμων, «Ἄττικαὶ Νύκτες». Τὸ ἑσσημαντικώτερον ἔργον του, τὸ περὶ τὸν δρᾶμα «Γαλάτεια», ἀληθινὸν ἀριστοῦργημα τῆς νεολογικῆς δραματογραφίας, θυμασθὲν καὶ εἰς τὴν Εὐρώπῃ, ὅπου μετεφράσθη κ' ἐπαύθη πολλάκις. Ἀπὸ τὰ ὠραιότερα ἔργα του, ἄλλο εἶδος αὐτοῦ, εἶνε καὶ ἡ Σχολὴ τῶν ἀπόρων τοῦ Πανασοῦ, τῆς ὁποίας αὐτὸς κυρίως θεωρεῖται ὁ ἰδρυτής. — Ἀπὸ τὸ Ἰλιόσι, ὁ νεκρὸς τοῦ Βασιλείαδου μετεφράσθη κ' ἐτάφη εἰς τὸ νεκροταφεῖον τῶν Ἀθηνῶν. Τὸ μάρμαρον τοῦ τάφου του ἀποτελεῖ ἕνα πελώριον βιβλίον με τὴν ἐπιγραφήν «Ἄττικαὶ Νύκτες».

Ἀποσπάσματα διαφόρων ποιημάτων

Δόξα, τιμὴ, ἀβέβαια, Γέλωτες, πλοῦτι, κάλλη, Ἰὰ πάντα ψεῦδος εἶνε' Καὶ μόνον εἶνε ἀληθὴ Ὁ τάφος κ' αἱ ὀδύνας.

Μόνον Θεὸν ἀνέκφραστον Τοῦ κάτω τοῦτον κόσμου, Θεὸν βλέπει τὸν θάνατον Ὁ κλαίων ὀφθαλμὸς μου Φοιτῶς ἐδῶ παριστάται Τοῦ Σύμπαντος δεσπότης Καὶ εἶνε τοῦτου ἄδρυμα Ἡ σύμπαο' ἀνθρωπότης.

Ὡ, τάφε! εἰς τὰ στήθη σου Ἐνέκυμα μ' ἐλπίδα Καὶ ἦκουσ' ἀπειρον σιγὴν Καὶ ἦσυχίαν εἶδα. Κ' ἐπόθησα νὰ κοιμηθῶ Αὐτοῦ εἰς τὴν γαλήνην, Ὡς τραυματίας μαχητῆς Εἰς μητρικὴν του κλίνην.

Καὶ τέλος εἶδον τὸν σκοπὸν Τοῦ βίου: ν' ἀποθάνω!

Ὡ, πόσοι, πόσοι Βύρωνες Παρέχονται ἡσυχίας Καὶ δὲν ἠκούσθῃ ἄσμα τῶν Καὶ δὲν ἐγράφη στίχος!

Ο ΚΟΡΑΚΑΣ ΚΑΙ Η ΠΕΡΡΟΥΚΑ

Στὴν ἐσοχὴ. Ὁ ἀξιώτιμος κ. Φαλακρὸς κοιμᾶται μαζί με τὸν πιστό του σκύλο Ἀζώφ, ἐνῶ ἡ κυρία Φαλακροῦ δαμάζει παραπέρα τὴν φύσιν.

Ἄξαφνα, ἕνας κόρακας δὲμᾶ στα μαλλιά του κοιμωμένου κ. Φαλακροῦ καί... φαντάζεσθε τὴν μεγάλη του ἐκπληξὴν γιὰ τὴν μικρὰν ἀντίστασιν αὐ-

τῶν τῶν μαλλίων... Ὁ Ἀζώφ ξυπνᾷ καὶ τρέχει στὴν κυρία του. Ὁ κόρακας ὅμως, στὸ δρόμο, τοῦ ἀφίνει στὸ κεφάλι τὰ μαλλιά του κ. Φαλακροῦ.

Ἡ κυρία Φαλακροῦ:—Ὡ, Θέ μου! Ὁ ἄντρας μου μεταμορφώθηκε σὲ σκύλο!! (Ἐστᾶλη με τὰς εἰκόνας, ἐπὶ τοῦ Γ. Α. ΛΑΖΑΡΙΔΟΥ).

ΤΑΞΕΙΔΙ ΓΥΡΩ ΣΤΗΝ ΤΛΞΗ ΚΑΙ ΓΥΡΩ ΣΤΟΝ ΚΟΣΜΟ

«Il faut aimer sa famille plus que soi-même, la patrie encore plus que sa famille, l'humanité encore plus que sa patrie.» (Montesquieu)

— Ὅχι κάνουμε σήμερα ἕνα ταξεῖδι γύρω στὴν τάξη, κ' αὐτὸ θὰ εἶνε μαζί ταξεῖδι γύρω στὸν κόσμον.

Ἔτσι ἔλεγε ὁ δάσκαλός μας κ' ὄλοι οἱ μαθητῆς ξαναεἶπαν με ἐκπληξί:

— Ἔνα ταξεῖδι γύρω στὸν κόσμον!

— Μάλιστα, χωρὶς νᾶχουμε ἀνάγκη νὰ ξεπηδήσουμε τοὺς τέσσερους τοίχους τῆς κάμαρας αὐτῆς. Ὅχι τρέξουμε μέσα ἀπ' τὰ τέσσερα μέρη τοῦ κόσμου· γιὰτι αὐτὰ εἶνε δῶ παρόντα, με τὰ προϊόντα τῆς γῆς τους καὶ τῆς τέχνης τους. Δὲν ὑπάρχει κανένα πού νὰ μὴν ἐπρόσφερε καί τι ἀπὸ τὰ πράματα πού ἀποτελοῦν τὰ ἐπιπλα τοῦ σχολείου.

Θαυμάσαμε πολὺ. Μὰ ὁ δάσκαλός μας ἔξακολούθησε.

— Ἄς κάνουμε τὸν κατάλογο με τὰ πράματα κ' ἄς ἀρχίσουμε τὸ ταξεῖδι. Πάνω σ' αὐτὸ τὸ τραπέζι, νὰ πρῶτα, φύλλα χαρτιοῦ καὶ βιβλίον. Εἴσατε τόσο συγνά με τὰ πράματα αὐτὰ, πού δὲ θ' ἀμφοσθητῆστε τὴ σπουδαιότητά τους καὶ δὲ θὰ τοὺς ἀποδώσετε βέβαια ἀξία μικρή. Παιδιά, γυρίστε με περισσότερη προσοχὴ τὰ φύλλα τοῦ βιβλίου σας. Μὴν κάνετε σὰν τοὺς τεμπέληδες μαθητῆς πού ξεσχιζοῦν καὶ σκορπιζοῦν τίς σελίδες αὐτές, τίς πλούσιες ἀπὸ σοφία, ὅπου συγκεντρώνεται σὰν ἕνας Ὄθησρος, τὸ καλύτερο τῆς ἀνθρώπινης σκέψης. Δὲ γνωρίζετε, πόσον καιρὸ καὶ προσπάθειες χρειάστηκε ἡ ἀνθρωπότητα γιὰ νᾶβῃ αὐτὸ τὸ λεπτὸ φύλλον, πού τὰ παιδικὰ δάχτυλά σας εὐχαριστοῦνται νὰ

τσαλακῶνουν. Ἄλλοτε κατασκεύαζαν ἕνα εἶδος χαρτί πολὺ ἀκριβὸ, με κλωστῆς καλαμιῶ τῆς Λιγύπτου, τὸν πάπυρο. Εἶναι δέκα τρεῖς αἰῶνες πού παρασκευάζουν τὸ χαρτί ἀπὸ βαμπάκι, τὸ νεώτερο χαρτί πού μεταχειρίζεσθε καὶ σήμερα. Γνωρίζετε ἀπὸ πού μᾶς ἔρχεται τὸ βαμπάκι; Ἀπ' τὴν Ἀμερικὴ καὶ τὴν Ἀσία. Εἶδατε ὅμως: με τὴν ἱστορία τοῦ χαρτιοῦ, περάσαμε ὡς τώρα τρία μέρη τοῦ κόσμου. Πρὸ πάντων με κουρέλια κατασκευάζουν σήμερα τὸ πολυτελέστερο χαρτί. Ὁ κουρελοσυλλέκτης τὰ μαζεύει στοὺς δρόμους καὶ τὰ πουλάει στὸν ἐργοστασιάρχῃ τοῦ χαρτιοῦ· ἐκεῖνος τὰ πλένει, τὰ κοπαναίει, τὰ ζυμῶνει κ' αὐτὴ τὴ ζύμη τὴ λευκαίνει με τὸ χλώριο. Μία μηχανὴ πού συνθέττερα δουλεῖ μ' αἰμὸ, ξαπλόνει αὐτὴ τὴ ζύμη πάνω σ' ἕνα πανί καὶ τὴν περνᾷ κάτω ἀπὸ κυλίντρος πού τὴ στρώνουν. Βλέπετε νὰ βγαίνῃ ἀδιάκοπα, ἀνάμεσα ἀπ' τοὺς κυλίντρος, ἕνα λεπτὸ φύλλον, πλατὺ ἐνάμισον μέτρο, καὶ μικρὸ χωρὶς τέλος· γιὰτι ἡ μηχανὴ δὲν τὸ κόβει σὲ κομμάτια. Αὐτὸ εἶνε τὸ χαρτί. Γνωρίζετε τὸ μακρὸς φύλλον χαρτιοῦ πού μπορεῖ νὰ παρασκευάσῃ κάθε μέρῃ ἕνα καλὸ χαρτοποιεῖο; Εἴκοσι χιλιόμετρα! Ὑποθέστε πῶς θὰ θέλαμε νὰ κάνουμε τὸ γύρο τῆς γῆς; αἱ καλά! σὲ ἕξι μῆνες, ἕνα χαρτοποιεῖο θὰ κατασκευάζε μιὰ λουρίδα χαρτί ἀρκετὰ μακρὰ γιὰ νὰ περικυκλώσῃ τὴ σφαῖρα.

— Αὐτὸ θᾶτανε μιὰ ζῶνη χάρτινη πού θὰ εἶχε ἡ γῆ, φώναζε με θαυμασμὸ.

— Μάλιστα, φίλε μου, καὶ πάνω στὸ χαρτί αὐτὸ πόσα πράματα γράρουν ἡ τυπῶνουν! Ἄν βάζανε ἄκρη μ' ἄκρη τὸ χαρτί τοῦ οἱ ἄνθρωποι γράρουν τίς σκέψεις τους, θὰ ὑπῆρχε ἀπ' αὐτὸ νὰ τυθῆ μ' ἕνα ρουπατὴν ὀλόκληρη ἡ γῆ.

(M. Guyau) ΠΑΥΛΟΣ ΧΛΩΜΟΣ

ΜΙΚΡΟΣ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΣ ΚΡΥΠΤΟΓΡΑΦΙΚΟΥ

Λέγουν, ὅτι δὲν ὑπάρχει Κρυπτογράφημα, πού νὰ μὴ μισρῆ ἕνας σοφὸς ἄνθρωπος νὰ τὸ διαβῆ. Νὰ ἰδοῦμε, θὰ μπορέσετε καὶ σεῖς νὰ βρῆτε τὸ κλειδί αὐτοῦ πού σᾶς δίδω σήμερα; ... Νὰ σᾶς βοηθήσω λιγάκι: Τὸ κείμενον πού ἐκρηπτογράφησα, εἶνε ἕνα τετραστίχο, ἐπιγράμμα μεγάλου ποιητοῦ, γραμμένον στὴ δημοτικὴ, πού τὸ μετέτρεψα ὁμοῦς—θὰ ἰδῆτε παρακάτω γιὰτι,—σὲ πεζὸ, με ἀπλὴ μεταθέσι τῶν λέξεων. Ὅσο γιὰ τὸ ἀλφάβητό μου, ἰδοῦ: Μερικὰ γράμματα τὰ ὄνομασα με ἀριθμοῦς (1—0) καὶ μερικὰ με γράμματα ἄλλα. Αὐτὸ, ἐννοεῖται, με κάποιο σύστημα, πού θὰ τὸ βρῆτε. Σημειώσατε, ὅτι ἂν τὸ πρῶτο Υ εἶνε, ὡς ποῦμε, Γ, πάντοῦ ὅπου βλέπετε δ, θὰ βάξετε Γ. Τὸ κλειδί μου λοιπὸν εἶνε ἀπὸ τὰ εὐκολώτερα. Σᾶς παραπέμπω καὶ καὶ στὴ σχετικὴ ἐπιστολὴ τοῦ κ. Φαῖδωνος (Διάπλασις 1916, σελ. 295.)

Ἰδοῦ λοιπὸν τὰ ἱερογλυφικά πού πρόκειται νὰ διαβάσετε:

31Ω7X7
ΥΟΠ' 5X1 ΟΟΦ1 45X 10ΥΟ5Π19, 59P
Π7X 5X7 10ΣΥ891Ω91, —Ω5P 019 ΟΥ-
9Φ1Π19 7 81ΠΡΡ1, Ψ5P' ΡΠ7X 1301Ω-
91 Π7P 37P.

Ὅχι βραβεύθη με πρῶτον βραβεῖον ὁποῖος διαβάσῃ τὸ ἐπιγράμμα, ὅποῖος τὸ ἐπανορθώσῃ (μεταθέσι δηλαδὴ τὰς λέξεις του καὶ τὸ κάμη ἀκριβῶς ὅπως ἦτο, σὲ στίχους,) καὶ ὅποῖος εὐρητίνος ποιητοῦ εἶνε. Ἐὰν αὐτὰ ὅλα τὰ κάμουν πολλοί, τὸ Βραβεῖον θὰ δοθῆ διὰ κλήρου.

Δεύτερα καὶ Τρίτα Βραβεῖα, Ἐπαινος, κτλ. με τὰς ἀμοιβὰς των, θὰ δοθοῦν κατὰ τοὺς ὅρους ὄλων τῶν Μικρῶν Διαγωνισμῶν.

Ὅσοι ἔχουν ψευδώνυμον ἐγκριμένον διὰ τὸ 1917, λαμβάνουν μέρος δωρεάν. Οἱ ἄνευ ψευδωνύμου συνδρομηταὶ καὶ τᾶδέλφια των ἐπὶ πληρωμῇ λεπτῶν 20. Οἱ δὲ ἀγορασαὶ ἐπὶ πληρωμῇ λεπτῶν 40. (Εἰς γραμματῶσιμον.)

Ἀπαντήσις εἰς τὸν Μικρὸν Διαγωνισμὸν τοῦ Κρυπτογραφικοῦ εἶνε δεκταὶ μέχρι τέλους Αὐγούστου 1917.

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ

Ίδε τον Όδηγον του

ΣΕΛΙΣ ΣΥΝΕΡΓΑΣΙΑΣ ΣΥΝΔΡΟΜΗΤΩΝ

Συνδρομητού. Κεφ. Β

ΔΑΔΗΜΑΤΑ ΤΗΣ ΣΙΟΠΗΣ ΜΟΥ

Μολυβένιο κρεμάστηκε σύννεφο
στούθανου τέλειωτα μάκρη
και θλιμμένο στο τζάμι μου χτύπησε
της βροχής το πρωτόγεννο δάκρυ.

Μολυβένιο κρεμάστηκε σύννεφο
ό καυμός—στης καρδιάς μου μίαν άκρη
και στα ώχρα μάγουλά μου εκύλισε
των ματιών τού πρωτόγεννο δάκρυ.

Φύλλο ξερό, φύλλο φτωχό,
πεσμένο απ' το δέντρο,
κι' εγώ, με φόβο κι' ήδονή,
προσμιόμν τέτοιο άγέρι,
που μιά ήμερα άγνωστη,
άπ' αυτή έδω τη Γη,
θα με πετάξει μακριά
ποιός ξέρει, σε ποιά μέρη!

Νικητής της Αύριου

Ζήτησα την ευτυχία δεν τη βρήκα στα
παλάτια, ούτε στα ήλεκτροφωτισμένα μέ-
γαλα των πλουσίων. Έφαξα να την εύρω
στης πόλεις, στα χωριά, μα ούτε εκεί δεν
ήταν. Την γύρεψα στην τύρρη και στο
θύρροβο, μα κι' από εκεί έλειπε. Μόνο
στην έρημια, στη βαθειά έρημια τη βρήκα
νάχη σημένο τον θρόνο της...

Φιλιά ή θάλασσα την άμμουδιά τα κό
ματά της, πούρχονται απ' το πέλαιος μυ-
ρωμένα, ξεσπούν σ' ένα σιγαλό φλοισβί-
σμα που μοιάζει με γαυούρισμα, με μου-
σική... Φίλα, θάλασσα, την άμμουδιά!
Αύριο πάλι τα κύματα σου μανιασμένα θα
την χτυπάνε σκληρά, θάλασσα προδότρα!

Ήταν φίλοι ή πεταλούδα με τα πολύ-
χρωμα φτερά κι' ο κρίνος, φουρτωμένος
σ' άπόμερη γωνιά του περιβολιού. Κάθε
μέρα, ή πεταλούδα ερχότανε σε κείνο τό
μέρος, έπινε απ' τη δροσιά του κρίνου
και μιλούσε μ' αυτόν.

Μα μιά μέρα ή πεταλούδα άργησε να
φαιή. Κάποια παιδιά την είχαν κυνηγή-
σει. Και τώρα πληγωμένη, με τα φτερά
σπασμένα, φτάνει με πολύ κόπο στο μέρος
όπου ο φίλος της θα περιμένε· μα ο κρί-
νος κοιτώνταν νεκρός, κάποιο βάρβαρο
πόδι διαβήτη θα τον είχε πατήσει.

Κ' ή πεταλούδα, με μιά στέργη προσπά-
θεια, ξεπλάθηκε νεκρή στα πόδια του νε-
κρού φίλου της.

Τραγουδι της Δευτεριάς

ΣΥΝΤΡΙΜΜΙΑ

Απόστασα να περπατώ
άτέλειωτη είνε ή στράτα.
Δέ θα βαστάξω, θα χαθώ,
εχάθηκα.—«Περπάτα!»
Πλεγμένα βάτα μ' άγκαθιές
πελώριες μέσ' στο διαβα,
Δέ θα μπροσώσω, θα σταθώ.
Έστάθηκα...—«Όχι, τράβα!»

Κι' αν τρεμοσβήνη άκούμητη
μπρός στο Χριστό ή καντήλα,
— Τάμα για τό μονάκριβο,—
πέφτουν όλα τα φύλλα!
Κι' αν μέρες κει γονατιστή
δέεται ή δόλια μάνα,
Σέ λίγο άδυσώπητη
Θέ νάκουστη ή καμπάνα!

Τάχγάρα που στην άμμουδιά
άφισε κάποιο βήμα,
Τά σάρωσε μ' ένα φιλι
τό άφρισμένο κύμα.
Μα κάποιος πόνος μυστικός
μέσ' στης καρδιάς μίαν άκρη,
Θέ να μπορέση να σβυστή
με κύματα από δάκρυ;

Αστροφεγγιά στον ουρανό
και γύρω μου σκοτάδι.
Παραπατώ κάτω στη γη
μα έχω κει σημάδι:
Ένα αστρονάλι φανερό
— τό δρόμο μου για ναύρω —
Έκει ψηλά στον ουρανό
όλόφωτο όχι μαύρο.

Ιδιότροπη

Μιά ήμερα έπιγε όλη ή οικογένεια έ-
νός θείου μου να επισκεφθή ένα νέο σπι-
τι, που άγόρασαν. Αφού τό εξήτασαν
καλά, ο θεϊός μου τό ευχήσε καλό, γιατί
είχε ισχυρά τοιχιά και ήτο εδρόχωρο.
Η μαγειρίσσα όμως τό εδρήκε ώραίο,
γιατί ήτο εδρόχωρη ή κουζίνα, είχε διά-
φορα διαμερίσματα, ήτο πλακοστρωμένη
χάμα και στους τοίχους και, εν γένει είχε
μεγάλες ευκολίες.

Τά μικρά παιδιά τό εδρήκαν επίσης έ-
ξοχο, γιατί είχε κάτι κλήματα με κάτι
σταφύλια τόσοσα! καθώς είπαν, μπουρνελ-
λιές με κάτι ώραίες, κόκκινες μπουρνέλ-
λες, καισιές και άλλα δένδρα με ώραϊσ
φρούτα.

Για τό μεγάλα παιδιά εύρέθη επίσης
πολύ κατάλληλο, και τοίτο γιατί... ήτο
τό Γυμνάσιο παραπλεύρωσ.
Τέλος ή γοητή μητέρα του θείου μου δεν
τό εδρήκε καλό, γιατί περνούσε από κάτω
τό τραί και δεν θα την άφινε την νύκτα
να κοιμηθή.

Και τότε κ' εγώ σκέφθηκα, ότι καθε-
νας κάνει της κρίσεις του αναλόγως της

ήλικίας του, της θέσεώς του και... του
συμπερόντος του.

Θαλασσοπούλι του Στόλου

Ο ΦΙΛΟΣ ΤΟΥ ΠΤΟΧΟΥ

Αύστυχος κ' έρημος ζητιάνος
Σκυλι για σύντροφο πιστό
Μονάχα είχε, και τό λίγο
Ψωμί του μοίραζε μ' αυτό.
Κάποιος του είπε: «Τί τό θέλεις;
Νά φάς δεν έχεις μοναχός»,
Στέναξε κ' είπε: «Αν δεν τώχα
Θά μ' άγαπούσε τότε ποιός;»

Έκ τού Γαλλικού Διάττων Άσθη

ΕΙΣ ΤΟ ΤΗΛΕΦΩΝΟΝ

— Ντρο... ντρο... κέντρον! Θέαιρον
«Όλύμπια», παρακαλώ! Είναι έκει ή δε-
σοποινίς Α. Π. ;... Ραδον που σάς ένοχλώ,
δεσοποινίς, μπροά να σάς ζητήσω μίαν
πληροφορία;

— Εύχαριστώσ, κύριε, αλλά με ποιον
έχω την τιμήν...
— Με τον διάδοχόν σας...
— (γέλια εις τό τηλέφωνον) Μά κύριε,
δεν έβασίλευσα εγώ άκούμη...
— Αφήστε με να τελειώσω! Με τον
διάδοχόν σας εις την Διάπλασιν, με Έ-
θνικόν Όγειρον τό Β'.—στους όρισμούς
σας.

(ή φωνή συγκινείται) Πώς; πώς εί-
πατε; εις την Διάπλασιν; και που έμά-
θατε...
— Εί άς είνε καλά ο Νικητής της
Αύριου!
— Και εις τί μπορώ να σάς φανώ
χρήσιμος;
— Εξέρετε... ήθελα... να μου φανερώ-
σετε τό μυστικό...
— Ποιό μυστικό;
— Τό μυστικό της επιτυχίας...
— Εις τό Θέαιτρον;
— Όχι καλέ, εις τό Δημοψήφισμα! Έ-
ξεχάσατε τό βραβείο που πήρατε πριν
άπό... αλλά άς μη λέμε τα χνόνα.

— Τι να σάς πώ, κύριε! Τό ψευδώνυμό
μου ήταν ώραϊο, και τα παιδιά τό έψή-
φισαν.
— (άπογοητευμένος) Αυτό ήταν όλο;
ώ! αν ξεχάτε, δεσοποινίς, πως άλλαξαν οι
καιροί. Σήμερα νικούν οι ισχυροί συνδυ-
σμοί και ή τρανηχτές άγγελίες.
— Σταθήτε όμως, κύριε, κάτι μπορώ
να γίνη! Έχω έπτά άδελφές, και θα του
πώ να σάς ψηφίσουν.
— Πώς; επτά είπατε; μα σάς ενχαμι-
στώ, σάς είμαι ευγνώμων! Αν όλοι οι
συνυποψήφιοι μου είχαν ένα προκάτοχο
σάν και σάς, ή νίκη θα ήταν εξησφαλι-
ομένη. Και πάλιν εύχαριστώ! Χαίρετε,
δεσοποινίς. Ντροοοοο...
— (και κατ' ιδίαν) Έπτά ψηφοί! πάλι
καλά. Ο κόπος μου δεν πήγε χαμένος.
Και ύστερα λένε πως δεν εργάζομαι για
τόν «Έλληνόπαιδα»!

Βασίλειος δ Βουλευροκτόνος

ΠΑΙΔΙΚΩΝ ΠΝΕΥΜΑ

— Τι μέρος λόγου είνε τό αυτόν;
— Όνομα υσαιστικόν.
— Γένους;
— Ά, δεν ξέρει κανείς! Κατά τό πολλι που
θα βγάλη.

Έστάλη από τό Έπερήφανο Έλληνόπουλο
* *
Ο πατέρας:—Νά! πάλι οι βιβλιοί σου είνε
καλοί!
Ο υιός:—Ποιός φταίει, πατέρα; Μήπως
έγώ τους δίνω;

Έστάλη από της Μπουμπάτας

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΟΙ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΙ

Ίδε Όδηγού Κεφ. ΙΒ'.

Table with Greek letters and words: α.) Παύλιον, Ο, ΦΙΣ, ΤΙ, ΚΟΣ, ΓΡΙΣ, ΑΡ, ΛΕ, ΑΙ, ΚΤΟΣ, ΝΑ, ΛΥ, ΩΝ, Υ

Νά συναρμολογηθού αι συλλαβαι αυ-
ται ώστε ναποτελεσθού τα όνόματα εξ
εργίων ζώων.

β.) Μαγική Εικών άνευ εικόνος
Έστάλη υπό της Έλπίδος της Έλλάδος
— Ηλία, τρώς άκόμα; Έλα γρήγορα
να σε ιδή και θα φύγη;
— Ποιός;
— Σου τό είπα!

γ.) Διά τούς Γαλλομαθεύς
Pele - Mele
Έστάλη από τό Τραγουδι της Δευτεριάς
De maisons la voir empêchent les
ville.

Νά μεταθεθού αι λέξεις αυται ώστε να-
ποτελεσθ ή μία Γαλλική παροιμία.

Δήλωσις: Αί λύσεις—δυσωδήποτε ζητημά-
των του αυτου φυλλαδιού,—συνοδεύονται άπαραι-
τήτως υπό ενός μόνον δεκαλέπτου καθαρού γραμ-
ματισμού.

Λύσεις του 30ου φύλλου

α.) Κάλλιο πέντε και στο χέρι παρά
δέκα και καρτέρι.—β.) Αύστραία - τρία.—
γ.) Α' l'oeuvre on connaît l'ouvrier.

ΑΝΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ

Αθήναι, 38, όδός Εδρηπιδου
την 4ην Ιουλίου 1917.

ΙΑΟΥ λοιπόν σήμερα και ο Διαγωνισμός του
Κουμπογραφικού, που μου φάγατε ταυτά τότε
να τον κάνω! Νά λοιπόν, θα διαβάσετε αυτό τό
Έπιγραμμά; Στο γραφέϊ μου ή γνώμις είνε
διηρημένες. Άλλοι λέγουν πως δεν θα τό δια-
βάση κανείς! Άλλοι πώς θα τό διαβάσουν όλοι.
Σεις τί λέτε;... Ηερμένω!

Από τα δύο Έπιγράμματα που μου έστειλε
το Σπαθί του Κοπαναντίου, ιδού τό ένα;

Εις τον Φορέον
Έβριζε ο κόσμος όπου τάκουσε!
Ένώ έμεις πεθάνομε από λειψυδρία,
Σ' νύχης μπόλιες σαλαγκομαϊές
Και να μη δίγη... ούτε μιά!

Χαριτωμένο τό πρώτο σου γράμμα, Βα-
ρώνε των Πατρών, όπου μου περιγράφεις πως
άπεράσισες να γίνης τακτικός συνδρομητής. Έξε-
τέλεσα τάς παραγγέλιας σου κ' έλπίζω να μου
γρίψης συχνά.

Τό Τραγουδι της Δευτεριάς μου γράφει:
«Πες της Έλληνικής Αύγλης τ' άθερά μου
συχαρητήρια για τα τελευταία της κοιμάτια στη
Σελίδα. Άμ' αυτή θα γίνη έκτακτη λογοτέχνης!
Πρέπει να περιφνεύσαι, Διάπλασί μου, που
έχεις τέτοια παιδιά. Άν' αυτός, τους σημερινούς
λογοτέχνης της Σ. Σ. Σ., πότοι αύριο θα γί-
νουν μεγάλοι, όνομαστοί, ένδοξοί!» Τό έλπίζω.

Στό ίδιο θέμα, μου έστειλεν ένα ωραϊότατο
γράμμα και ο Νικητής της Αύριου. Μα αυτό
έπρεπε να τό δημοσιεύσω άλλοιώς. Τό έχω για
τό προηγούμενο φύλλο, αλλά δεν έχάρασε. Στο
σημερινό δεν άφίνει ή Σελίς. Θα τό δημοσιεύσω
λοιπόν, με τόνομά του, στο έρχόμενο.

Μπá! με θυμήθηκες πάλι, Τεσσαύρηνη; Μα
τί έγενες τόσο καιρό; Σού'οφε τη φωνή ή
χαρά, που είπάγαται πιά στα σχολεία ή άγαπη-
μένη σου Δημοτιότης;—Ναι, τό ίδιο θέμα γίνε
ποίηση τό ξανάδωσα και σ' άλλο Διαγωνισμό.
Άλλά είνε περασμένα δώδεκα χρόνια. Τα παι-
διά που μπορούσαν να λάθουν τότε μέσο, δεν
διαγωνίζονται πιά. Έπειτα, τα κατάλληλα θέ-
ματα, για τέτοιο Διαγωνισμό, είνε μετρημένα!
δεν μπορεί παρά να ξαναγυρίζουν κάθε τόσο.

Περιμένω λοιπόν, Μαργαρίτα του Άγροδ,
να λαβαίνης μέρος εις όλα, τώρα που ήσυχά-
σες από τα μαθήματα. Ναι, και με τό γαλλικό
περιοδικό να καταγίνεσαι, τώρα που πηγαινε
να γράμματα και ετή Γαλλία. Κι' όποτε έρρίσκεις
τίποτα νόστιμο, μετάφραξέ το να μου τό
στέλνης.

Ένοσές ταποτελέσματα της Κυριακής, Δοξής
της Σάπτης; Μα κι' αυτά δεν θ'αργήσουν.
Άρχίσαμε σιγά-σιγά να τα ετοιμάζουμε. Έβρις
δύο, έχουν πασαφία. Πρέπει να γίνον και ει-
κόνας, πολίες. Γι' αυτό λογαριάζω ότι θα είνε
έτοιμα, αφού περάση τό καλοκαίρι, με της πρώ-
τες δροσιές... Έν τώ μεταξύ, ή δημοσιευθούσ
άποτελέσματα άλλων Διαγωνισμών και ή προ-
κηρυχθούσ άκούμη, έκτός των τακτικόν, ένας
Διαγωνισμός Λευκών Αίσεων και ένας Διηγή-
ματος. Δεν πι τρώω ναχτε παράπονο.

Με πολλήν εύχρηστικην διάδασα, Πύρρος,
αυτάς τάς πληροφορίας κ' έκαμα πλήρη την γνω-
ριμίαν σου. Όταν βραβευθή; εις κανένα Δια-
γωνισμόν, τότε να μου στείλης και την φωτο-
γραφίαν σου. Σου άπήγησα, ότι τό πρώτον ά-
νέκδοτον δεν μου άρρεσε τό δεύτερον θα δημο-
σιευθή.

Μά δεν είνε κρίμα, Χαμόγελο του Πόνου,
να έχω τόσο θερμές, τόσο ένθουσιασμένες φίλες,
και να μη της γνωρίζω... παρά ύστερα από
πένε κ' έξη χρόνια; Γιατί τόσα χρόνια, πότος
από τό που έγενες συνδρομητήρια, ώ; τώρα που ά-
περάσισες να μου γρίψης τό πρώτο σου γράμμα.
Τί άμορφο που είνε! πόση άγάπη δείχνει!
Γράψε μου λοιπόν συχνά, ναύοιγη ή καρδιά μου.

Δεν άμφιβάλλω για την άγάπη σου, Αύρα
του Άρίου. Ναι, κ' εγώ με μεγάλη μου εύ-
χαρίστησι θα έρχόμουν άν μπορούσα, να περά-
σω λίγο καιρό στη δροσιή σου Τρίπολι. Άλλά
που νύφισα τόσες χιλιάδες παιδιά;.

Νά και τό Άνθος της Ανατολής, από μέρος
άποκλεισμένο, που άνοίξε τώρα. Τί ώραία που
μου περιγράφει τη χαρά της, όταν ο μπαμπάς
της της παρουσίας, έκει που δεν τό περιμενε,
είκοσιντώτά φύλλα Διαπλάσεως μαξί! Διαβάξε
μέρος...

Σελίδα Πόλι, κ' εγώ πιστεύω ότι θα γί-
νομε πολύ κακά φίλα άφού μ' άγαπάς από
τόρα τόσο πολύ κι' άφού, από την ήμερα που
μπήκα στο σπίτι σας, τα φυλλάδια μου, σου
φαίνεται πως έχεις κοντά σου την καλλίτερη
συντροφιά. Γράφε μου συχνά.
Δε είνε σωστό, Ε, τό συμπέρασμα που
βγάζεις από τό ρητόν του Δαρβίνου «τα είδη

τρέφονται τό έν άπό τό άλλο». Θα ήτο σωστό,
και μάλιστα συγχελοιστικό, αν ο Θεός είχε την
άνθρωπινή αντίληψη περί θανάτου. Άλλά για
τόν Θεόν, ο θάνατος δεν είνε κάτι κακό, φοβερό.
Είνε άπλούστατα μια μεταβολή καταστάσεως;
κάτι χρέσιμο κ' άναγκαίο στην οικονομία της
δημιουργίας Του.

Τί φιλογράφος ο Ιάσχος! Σήμερα μου στέλ-
νει ένα δείγμα της Ικανότητός του. Όδύληρη
έτη «Αθηναϊκή Έπιστολή» του κ. Φαίδωνος
«Τό φωμί», που πιάνει δυο στήλες, την έχει
γραμμένη πολύ εδωνάργωστα στη μία μόνον όψη
του επισκεπητήριου του. Φαντασθήτε!

Τό σύγγραμμα αυτό του Φλαμμαρίου, Διά-
των Άσθη, είνε πολύ παλιό. Κι' ο ύιος ο
Φλαμμαρίον είνε πολύ γέρος. Ο κ. Φαίδων,
της θεωρίας που σάς έγραψε περί του κατοικησί-
μου των πλανητών, της διάβασε ζ' άρρηκτό άρ-
άβρο επιστημονικού περιδοικου. Όσο για τό
άλλο, είτε πη κανείς ότι ο άνθρωπος έγενε για
τόν κόσμο, είτε ότι ο κόσμος έγενε για τον αν-
θρωπο, τό νόημα, υπό την έποψη που σάς μίλησε
ο κ. Φαίδων, είνε τό ίδιο.

Πώ, πώ, τί έπαθε ο καίμενος μου ο Αελές!
Έπάτης άπρόσμετα στη σανίδα, όπου ή μαμ-
μά του βάζει τα δουλούδια, και την άποποδού-
ρισε, κ' έπασα, κ' έπασαν άπάνου του όλες ή γά-
στρες, και τοΰσπασαν σε δυο μεριές τό κεφάλι
και μην τα ρωτάτε! Πήγε δηλαδή να σκοτωθή
τό παιδί! Άλλά τό φύλαξε ο Θεός, και έλπίζω
να του γίνη αυτό μάθημα για να είνε στο έξη;
προσπεινωτέρος.

Ωραίας επιστολάς μου έστειλαν αυτήν
την έβδομάδα και οι έξη: Γυθειωτάκι, Μανών,
Μπουμπάτα, Μικρός Άχαιός, Χουσαλλίς,
Άνοικτοκαρδος, Δοξασμίνα, Αθήναι, Άδης
(τάλ'όσα), Πλωήτης, Ωραϊον Εδελπάκι, Τρελί-
λή Κορραϊοπούλα και Σανθη Προμηθηπο-
πούλα.—Έξετέλεσα τάς παραγγέλιας των και
τους εύχαριστώ όλους για τα καλά των λόγια.

ΔΙΑ ΤΗΝ Σ. Σ. Σ.

Αυτήν την εβδομάδα έλαβα τα έξη:
«Από τό Λεξικό μου.—«Ο Έξυμνος σκύ-
λος». — «Λογοπαίγνιον». — «Λευκός Νύκτες»
κτλ.— «Ο θάνατος του πουλιού». — «Από τό
Μινρά μου Μυστικά». — «Ο πόλεμος, ο θάνα-
τος, ή φύσις». — «Νοσταλγία». — «Ζητώνας;
την ευτυχία». — «Θ σάλιαγκος». — «Τί είμαι;»
— «Κλίσις των ρημάτων». — «Φωνή εκ Θεού».
— «Διαθήκη του μονοφάλλου». — «Τί είνε φι-
λία». — «Παράπονο του γέρο Νάυτη». — «Η
φιλαργγρία». — «Τό κατακοιμένο σπίτι». — «Τά
μάγια». — «Η φιλαργγρία του Άλη». — «Ο
Ζητιάνος». — «Έχει κερί, δεν φαίνεται». —
«Άληθεια». — «Στοχασμοί». — «Σκηνη του
δρόμου» κτλ.— «Αγγλική Άκρίβεια». — «Ο
πολιτάρχας». — Παιδικά Πνεύματα και διάφορα
διά τους Έδδ. Διαγωνισμούς.

Κάποιος άνώνομος, είνε ή δευτέρα ή τρίτη
φορά που μου στέλλει τό πασίγνωστον τραγουδι του
Άητού. Διατί; ένοσεί να τό δημοσιεύσω εις την
Σελίδα Συνεργασίας; Δεν ξέρει ότι εις την Σε-
λίδα δεν δημοσιεύονται παρά έργα νέα, πρωτό-
τυπα, άδημοσιεύτα;

Κοιτική της προηγουμένης Σελίδος:
«Η Σταγόνα». Άρκετά καλή μετάφρασις. Άλλά
σας; συνιστώ τό διηγηματάκι. Τί ώρατο που
είνε, τί νόημα που έχει! Νά μου έστελνουν πάντα
τέτοια— έστω και μεταφρασμένα... — «Όχι με-
τροφορούνη». Πρωτότυπον όπως όλα της Έλ-
ληνικής Αύγλης. Δοκιμή ψυχογραφίας αξιοση-
μιώτη. — «Καλωσύνη» Ποιηματάκι για παι-
διά, σε καλό μοντέλο καμωμένο. Θέλω τέτοια.
— «Θρούφαλα», Μέτρια. Άγροσ μπόρος να
πώ. Άλλά τό Τραγουδι της Δευτεριάς ώριμά-
ζει όλοένα.— «Άδελφοί». Έχει μιά ώμορρη
ιδιορρυθμία. Στη φόρμα όμως άχι τέλει.—
«Έκ του μηδενός». Άπό τα μέτρια του είδους.
— «Τό ποδι στην έπαυση». Ωραίο παίημα,
άρκετά καλή μεταφρασμένο.

